22. Ìwọ kò níí rí àwọn ènìyàn kan tí wọ́n gba Allah gbọ́ àti ọjọ ìkẹyìn kí wọ́n nífẹ̀ẹ́ gidi sí ẹni tí ó tako Allaahu àti òjíṣẹ́ẹ Rẹ̀ bí ó tilẹ̀ jẹ́ pé wọ́n jẹ́ babaa wọn tàbí àwọn ọmọọ wọn tàbí àwọn arákùnrin wọn tàbí àwọn ìbátan wọn. Àwọn wọ̀nyẹn ni (Allaahu) ti fi ìgbàgbọ́ rinlẹ̀ sínú un ọkàn-an wọn. Ó sì fi ẹ̀mí mímọ́ kan láti ọ̀dọ̀ọ Rẹ̀ ṣe agbára fún wọn. Yóò sì mú wọn wọ inú un ọgbà ìdẹ̀ra tí àwọn odò ń ṣàn ní abẹ́ẹ wọn. Ibẹ̀ ni wọn yóò ṣe gbére sí. Allaahu yọ́nú sí wọn, àwọn náà sì yọ́nú sí I. Àwọn wọ̀nyẹn ni ìjọọ Allaahu. Kíyèsí i, dájúdájú ìjọọ Allaahu àwọn ni àwọn olùjèrè.

لَّا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ
يُوَآدُّونَ مَنْ حَآدَّ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَوْ كَانُوٓا۟
ءَابَآءَهُمْ أَوْ أَبْنَآءَهُمْ أَوْ إِخْوَٰنَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ ۚ
أُو۟لَٰٓئِكَ كَتَبَ فِى قُلُوبِهِمُ ٱلْإِيمَٰنَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ
مِّنْهُ ۖ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ
خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ رَضِىَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟ عَنْهُ ۚ
أُو۟لَٰٓئِكَ حِزْبُ ٱللَّهِ ۚ أَلَآ إِنَّ حِزْبَ ٱللَّهِ هُمُ
ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٢٢﴾

SUURATUL HAṢRI (59)
Ó sọ̀ kalẹ̀ ní Madinah
Aáyàa rẹ̀ jẹ́ mẹ́rìnlélógún (24)

Ní orúkọ Allaahu, Ọlọ́pọ̀ àànú, Alàánú jùlọ.

1. Gbogbo nǹkan tí ó wà ní àwọn sánmọ̀ àti ilẹ̀ ń ṣe àfọ̀mọ́ fún Allaahu, àti pé Òun ni Abiyì jùlọ, Ọ̀jọ̀gbọ́n jùlọ.

2. Òun ni Ẹni tí Ó mú àwọn tí wọ́n ṣài gba (Allaahu) gbọ́ nínú un àwọn oníwèé mímọ́ (àwọn Juu) jáde kúrò nínú un ilée wọn ní àkókò iléjáde kúrò nínú un ìlúu ti ìgbà àkọ́kọ́. Ẹ kò lérò pé wọn yóò jáde, àti pé wọ́n ń rò pé odii wọn (tí wọ́n mọ yípo ìlú) yóò jẹ́ ààbò fún wọn lọ́dọ̀ọ Allaahu. Ṣùgbọ́n Allaahu yọ sí wọn ní ààyè tí wọn kò lérò, Ó sì ju ìbẹ̀rù sínú un ọkàn-an wọn. Wọ́n ń wó ilé araa wọn lulẹ̀ pẹ̀lúu ọwọ́ araa wọn àti ọwọ́ àwọn olùgba (Allaahu) gbọ́. Nítorí náà ẹ wòye, ẹ̀yin tí ẹ ní ojú-(ìríran).

3. Àti pé tí kò bá ṣe pé Allaahu ṣe é ni ọ̀ranyàn pé wọ́n ní láti jáde kúrò nínú un ìlú ni, dájúdájú Òun ì bá jẹ wọ́n níyà ni ayé, àti pé ìyà iná wà fún wọn ní ọ̀run.

سورة الحشر

مدنية وآياتها أربع وعشرون

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۖ وَهُوَ
ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَخْرَجَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ مِن دِيَٰرِهِمْ لِأَوَّلِ ٱلْحَشْرِ ۚ مَا
ظَنَنتُمْ أَن يَخْرُجُوا۟ ۖ وَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُم مَّانِعَتُهُمْ
حُصُونُهُم مِّنَ ٱللَّهِ فَأَتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ
يَحْتَسِبُوا۟ ۖ وَقَذَفَ فِى قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعْبَ ۚ يُخْرِبُونَ
بُيُوتَهُم بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِى ٱلْمُؤْمِنِينَ فَٱعْتَبِرُوا۟ يَٰٓأُو۟لِى
ٱلْأَبْصَٰرِ ﴿٢﴾ وَلَوْلَآ أَن كَتَبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمُ ٱلْجَلَآءَ
لَعَذَّبَهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَهُمْ فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ عَذَابُ ٱلنَّارِ
﴿٣﴾